

*Горбачова І. М.,**кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінального права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ПОПЕРЕДЖЕННЯ СКОЄННЯ ЗЛОЧИНІВ ШЛЯХОМ ОПУБЛІКУВАННЯ ВИРОКУ

Анотація. Стаття присвячена питанням попередження вчинення нових злочинів особами, раніше засудженими за скоєння тяжких та особливо тяжких умисних насильницьких злочинів, шляхом опублікування вироку. Це дає можливість оточуючим знати про наявність потенційної небезпеки, що виходить від такої особи, і вжити заходів для забезпечення особистої безпеки.

Ключові слова: опублікування вироку, заходи безпеки, покарання, превенція, стигматизація, закон Меган.

Постановка проблеми. Національне кримінальне законодавство виходить з того, що покарання – це засіб державного примусу за вчинений особою злочин. Теорії про зміст і мету каральної діяльності зводяться до теорій, звернених до минулого, що вбачають у покаранні відплату за вчинене на правопорядок посягання, і теорій, що звертаються до майбутнього й вбачають у покаранні не тільки викликаний, але й обумовлений злочинним діянням прояв доцільної правоохоронної діяльності держави (виправлення та превенція). В класичному розумінні мета спеціальної превенції покарання досягається ізоляцією винного від суспільства, обмеженням можливостей доступу особи до певної сфери суспільних відносин. Однак, як показує реальне життя, існуючий механізм кримінально-правових засобів повною мірою не дозволяє досягти зазначеної мети. Про це свідчить високий та стабільний рівень повторного засудження осіб.

Існуюча система кримінально-правових заходів не в усіх випадках сприяє досягненню мети виправлення та превенції, що вимагає пошуку альтернативних заходів кримінально-правового впливу. Актуальним в цьому аспекті представляється звернення до примусових заходів спеціально-профілактичного ситуативного попередження злочинності (нейтралізація чи припинення криміногенної ситуації), або, згідно з деякими нормативними моделями, до заходів обмеження можливостей вчинення злочину в майбутньому конкретною особою, яка, з точки зору кримінального права, знаходиться у «небезпечному стані» для суспільства. Зазвичай до таких осіб відносять багаторазово судимих за вчинення корисливих та насильницьких злочинів, кримінальна активність або спосіб життя яких має характер активної опозиції суспільству та його цінностям. Серед інших виділяють такий захід як опублікування вироку.

Аналіз останніх досліджень. Оpubлікування вироку був відомий національній правовій системі як кримінально-процесуальний захід, що забезпечує виконання вироку. Сьогодні питання застосування опублікування вироку аналізується в межах порівняльно-правових досліджень – як один з видів покарання за кримінальним

законодавством зарубіжних країн в роботах В.І. Зубкової, А.А. Малиновського, А.Н. Павлухіна, А.В. Савченка, М.І. Хавронюка, як додаткове покарання – Р.Г. Гриневського. Втім, у вітчизняній літературі не приділялося достатньої уваги дослідженню можливостей такого заходу в якості кримінально-правового засобу у попередженні вчинення особою нового умисного насильницького злочину після відбуття нею покарання. Отже, метою статті є дослідження перспективи визначення опублікування вироку в якості кримінально-правового заходу, спрямованого на попередження рецидивної злочинності, враховуючи зарубіжний досвід та існуючі теоретичні напрацювання.

Викладення основного матеріалу. На законодавчому рівні мета покарання знайшла своє закріплення у ч. 2 ст. 50 КК України: покарання має на меті не тільки кару, а й виправлення засуджених, а також запобігання вчиненню нових злочинів як засудженими, так і іншими особами. Мета спеціальної (приватної) превенції полягає в такому впливі покарання на засудженого, який виключає повторне вчинення ним злочинів. Зазвичай, відвернення вчинення нових злочинів з боку засудженого досягається самим фактом його засудження, а також виконанням покарання, коли особу поставлено в такі умови, які значною мірою перешкоджають або повністю позбавляють особу можливості вчиняти нові злочини. Так, при відбуванні позбавлення волі режим виконання покарання, обмеження контактів, постійний контроль за поведінкою засудженого тощо фізично позбавляють або значно обмежують його можливості вчинити нові злочини [1, с. 25]. Але такі обмеження діють протягом виконання покарання. Після звільнення особи вона, незважаючи на необхідність реєструватися за місцем проживання, фактично надана сама собі. І як свідчать статистичні дані, кожна четверта раніше засуджена особа знову вчиняє злочин.

За даними Верховного Суду України, рівень повторної злочинності є високим та стабільним на протязі більше ніж п'яти років і становить приблизно чверть від загальної кількості засуджених. Так, у 2007 р. були раніше судимі та мали не зняту або непогашену судимість 39,1 тис. осіб, або 25,6 % від загальної кількості засуджених; у 2008 р. – 25,3 %, у 2009 р. – 36,8 тис. осіб, або 25,1 % від загальної кількості засуджених; у 2010 р. – 41,5 тис. осіб, або 24,6 %; у 2012 р. – 42 тис. осіб, що на 6,9 % більше порівняно з 2011 р., або 25,8 % [2]. А от, наприклад, у 2003 р. засуджено 48,9 тис. особи, які раніше вже були судимі, мали незняту або непогашену судимість і вчинили нові злочини, що становило 24,4 %, тобто кожного п'ятого було засуджено повторно.

Окрім власне статистичних показників, можна навести приклади сумнозвісних злочинців, які після засудження

та відбування покарання знову вчиняли тяжкі та особливо тяжкі насильницькі злочини. В першу чергу, варто згадати В. Чернега (дрібний крадій, який ніде не працював та приїхав до Одеси після двох строків відбування покарання у виді позбавлення волі, який вчинив близько 10 вбивств та зґвалтувань); сумнозвісний відомий С. Ткач, Р.Хамаров.

Крім того, останнім часом в Україні збільшилася кількість жорстоких вбивств дітей особами, які були раніше засуджені за насильницькі злочини. Так, на початку лютого 2013р. до довічного позбавлення волі Апеляційний суд Рівненської області засудив 23-річного Ярослава В. [3]. Навіть його друзі не знали, що він раніше був засуджений до трьох років обмеження волі за хуліганство (він вдарив молотком по голові міліціонера і через день після вбивства мав прибути до виправного центру для відбування призначеного покарання). Його було засуджено за те, що після вживання спиртних напоїв він зґвалтував та вбив семирічну дівчинку-односельчанку. Ще один приклад – у закинутому колодязі Новомиргородського району правоохоронці знайшли тіло 11-річної дівчинки [4]. Зрештою з'ясувалося, що дівчинку без жодних мотивів вбив 28-річний двічі судимий одностелець. Схожий приклад мав місце у Дніпропетровській області. 38-річний чоловік, який вже відбував покарання за зґвалтування та вбивство, знову зґвалтував та вбив 8-річну дівчинку [5]. На початку лютого 2013 року його було засуджено до довічного позбавлення волі. У грудні 2012 року у Львові було засуджено 28-річного чоловіка, який у 2003 р. зґвалтував, а потім задушив дівчинку-інваліда. Через кілька місяців чоловік скоїв друге вбивство. Цього разу жертвою стала його однокласниця.

Як показують наведені приклади, особи, які відбули покарання за насильницькі злочини, поверталися додому або в інший населений пункт, де оточуючим було невідомо про факт їх засудження. Користуючись необізнаністю оточуючих, вони холоднокрівно вчиняли новий насильницький злочин. Така необізнаність оточуючих людей щодо потенційної «небезпеки», що виходить від особи, яка вже була засуджена за насильницький злочин, позбавляє їх можливості упередити порушення своїх прав, не допустити вчинення злочину цією особою, що фактично призводить до порушення права особи на особисту безпеку.

Так, із правом на свободу природного існування та правом на особисту недоторканність пов'язується таке особисте немайнове право, як право на особисту безпеку. Воно становить вищу соціальну цінність як різновид загальної безпеки людини (ст. 3 Конституції України). Так, зокрема, В.П. Васьковська вважає, що поняття «безпека людини» в узагальненому вигляді розуміється як такий ступінь захищеності особи, що забезпечує її сталий розвиток та базується на діяльності суспільства, гарантується державою, її органами та посадовими особами для виявлення, попередження, припинення та ліквідації наслідків загроз інтересам людини. А у вузькому розумінні безпека людини являє собою стабільний стан надійної захищеності життєво важливих (життя і здоров'я людини), законних і приватних інтересів людини, її прав, свобод та ідеалів, цінностей від протиправних зазіхань, загроз шкідливих впливів будь-якого роду (фізичного, духовного, майнового, інформаційного, соціального, економічного, політичного, екологічного, військового тощо) за умов збереження

і розвитку людського потенціалу та підтримання ефективного стимулювання діяльності особи [6, с. 8]. Непоінформованість особи про наявність загрози насильством з боку іншої особи (раніше засудженої за насильницький злочин) позбавляє її можливості самостійно не допустити посягання на її життя, здоров'я, ін.

Слід згадати, що до прийняття КПК 2012 року, згідно з ч.3 ст.404 КПК України 1963 р., існував процесуальний захід, який застосовувався з метою забезпечення виховного впливу вироку. А саме, відповідно до ст. 404 КПК України 1963р., суд надсилав копію вироку в необхідних випадках підприємству, установі, організації за місцем роботи засудженого [7]. Мета його застосування відповідала меті перевиховання засуджених, яка була проголошена у ст. 22 КК України 1960 р. як однієї з цілей покарання. Діючий КПК України не передбачає такого заходу як опублікування вироку.

Зарубіжному законодавству відомий такий захід, що дозволяє повідомити оточуючим про можливу загрозу з боку особи, засудженої за насильницький злочин. Це – опублікування (оприлюднення, афішування) вироку суду, який в Республіці Польщі, Сан-Марино, Швейцарії, ФРН застосовується у вигляді заходу безпеки або інших заходів. В той же час опублікування вироку відноситься до покарання за КК Франції, Голландії, Італії.

Відповідно до положень ст. 141 КК Республіки Сан-Марино, особа, визнана винною у вчиненні злочину, зобов'язана публікувати обвинувальний вирок за проханням потерпілої сторони за свій рахунок у місцевій газеті й у щотижневикі іноземної Держави, розповсюджуюного на території Республіки Сан-Марино [8, с. 47]. В цьому випадку публікація виступає засобом відшкодування морального збитку, заподіяного в результаті злочину. Стаття 61 КК Швейцарії опублікування вироку передбачає як інший кримінально-правовий захід, відмінний від заходів безпеки та покарання. Опублікування вироку призначається за рішенням суду і здійснюється у суспільних інтересах, в інтересах потерпілого або особи, уповноваженої на подання скарги, за рахунок засудженого. Якщо опублікування виправдувального вироку запропоновано в суспільних інтересах, то суддя призначає його за рахунок державних коштів або за рахунок коштів потерпілої особи. Відомості про обвинувальні вирокі й призначення заходів безпеки заносяться до реєстру обліку судимості (ст. 62 КК Швейцарії) [9, с. 91].

Кримінальний кодекс Франції передбачає застосування афішування вироку як додаткового покарання, яке за своєю сутністю взагалі спрямовано на захист суспільства від суспільно небезпечних осіб. Афішування або розповсюдження вироку (ст. 131-35 КК Франції) здійснюється за рахунок засудженої особи строком не більше ніж на 2 місяці, якщо інше не встановлено законом [10, с. 83]. При афішуванні або розповсюдженні допускається розкриття особи потерпілого тільки з його згоди або осіб, які представляють його інтереси на законних підставах. Поширення вироку здійснюється певними друкованими виданнями або службами аудіо-відео сполучення, які не можуть відмовитися від виконання афішування судового рішення. Кримінальний кодекс Голландії аналогічно передбачає опублікування вироку в якості додаткового кримінального покарання (ст. 9 КК Голландії), а ст. 36 КК

Голландії надає судді право запропонувати публікацію судового рішення, вказавши спосіб та порядок її здійснення (при чому витрати на публікацію мають здійснюватися за рахунок держави) [11, с.48]. А.Н. Павлухін сутність цього заходу зводить до оголошення судового рішення в повному об'ємі або його частини шляхом розклеювання афіш, публікування у ЗМІ [1, с. 71]. За кримінальним законодавством Республіки Польща як захід безпеки застосовується опублікування обвинувального вироку, який передбачає доведення вироку до публічної відомості у певний спосіб у випадках, передбачених законом, на підставі ухвали суду [12, с. 77].

Згвалтування у 1994 році у штаті Нью-Джерсі 7-річної дівчинки 32-річним сусідом викликало виникнення в США нового заходу безпеки та прийняття так званого «Закону Меган» – Закон про сексуальних злочинців [13]. Сьогодні «закони Меган» діють у майже всіх штатах і спрямовані на захист суспільства від потенційних сексуальних злочинців. Заходи, передбачені «законом Меган», полягають в: зобов'язанні насильників, які відбули покарання, реєструватися у відповідних органах за місцем проживання, та надання місцевим органам влади дозволу інформувати мешканців того місця, де оселився звільнений з ув'язнення насильник, про його суспільну небезпечність [13]. В травні 1997 р. було прийнято федеральний Закон про реєстрацію злочинів проти дітей та реєстрацію сексуальних злочинців [14], який вимагає, щоб всі штати передбачили: реєстрацію злочинців у правоохоронних органах, створення банку даних про всіх статевих злочинців, проведення перереєстрації злочинців кожного року, а також надання із цих баз даних необхідної інформації для населення, якщо це необхідно для захисту суспільства. В 1999 році Верховний Суд штату постановив, що «законом Меган» положення Конституції не порушуються і визнає конституційність закону за всіма положеннями [15, с. 11].

В мережі Інтернет діє веб-сайт (<http://www.meganslaw.ca.gov>), на якому розміщена карта місцезнаходження засуджених за злочини на сексуальному ґрунті. На цьому сайті (на підставі California Penal Code § 290.46) за пошуковою базою (прізвище та ім'я особи, місце знаходження, місто та ін.) можна знайти дані про особу, яка була засуджена за вказані злочини в штаті Каліфорнія, її місце реєстрації з метою забезпечення дорослих та дітей від можливих сексуальних посягань з боку таких осіб.

Частина спеціальної превенції – позбавлення можливості скоювати злочини (incapacitation) – в американському кримінальному праві виділяється в окрему мету як покарання, так і існуючих поруч із ним заходів безпеки. Відповідно до цієї теорії, суспільство має можливість захистити себе від особи, яка є небезпечною внаслідок її попередньої злочинної поведінки, шляхом ізоляції або вилучення з суспільства. П. Робінсон зазначає, що позбавити можливості скоювати злочини дозволяють досягти й інші способи, наприклад, шляхом «кастрації потенційного гвалтівника або відсічення руки потенційного кишенькового злодія» [16, с. 13], хоча, на думку опозиції, ця теорія позбавляє можливості злочинця виправитися [16, с.95].

Прихильники теорії стигматизації Е.Лемерт, Г. Бекер і К. Еріксон стверджують, що, по-перше, жодна поведінка сама по собі не є кримінальною або некримінальною по суті [17, с. 54]. «Заперечність» вчинку обумовлена не

його внутрішнім змістом, а тим, як оточуючі оцінюють такий вчинок і реагують на нього. По-друге, навішування ярликів на людей тягне певні наслідки для таких людей. Воно створює умови, що ведуть до вторинної девіації – девіантної поведінки, виробляється у індивіда у відповідь на санкції з боку інших. Таке нове відхилення від норми ініціюється ворожими реакціями з боку законодавчих органів і законотворчих громадян. Індивід отримує публічне визначення і оголошується правопорушником, «ненормальним», гвалтівником, наркоманом, або злочинцем. З цього можна зробити висновок, що факт засудження особи за вчинений перший злочин вже розцінюється такою особою як «ворожа реакція» оточуючих, що може призвести до вторинної девіації, від якої оточуючі повинні мати змогу захиститися.

Досліджуючи питання підвищення ефективності покарання за злочини в сфері економіки, Р.Г. Гриневський, на підставі вивчення зарубіжного досвіду запропонував ввести новий вид додаткового альтернативного покарання – «опублікування або афішування вироку» [18, с. 14]. На його думку, опублікування вироку суду полягає в опублікуванні за рахунок засудженого в засобах масової інформації вироку суду; афішування вироку – у виготовленні за рахунок засудженого афіш з текстом вироку суду та розміщенні їх на строк від двох до трьох місяців за місцем роботи та проживання засудженого.

М.І. Хавронюк зазначає, що опублікування вироку застосовується тільки у разі вчинення злочину і має значний каральний (злочинець карається тим, що громадськість починає ставитися до нього з природною недовірою, засуджує його, відсторонюється від нього), а також виховний (частина громадськості схильна до застосування виховних заходів щодо нього) та превентивний (кожен ставить себе на місце засудженого, а також посилюється контроль за засудженим з боку громадськості) ефект [19, с. 678]. Внаслідок чого, на його думку, опублікування вироку має відноситися до видів покарання.

Однак опублікування вироку має на меті усунення небезпеки, яку може створити особа, що вчинила злочин, стосовно певних прав, свобод та інтересів інших людей, суспільства взагалі; і по-друге, – опублікування здійснюється з метою створення умов безпеки для суспільства, попередження вчинення особою злочину на майбутнє. Тому доцільним представляється віднесення опублікування вироку до заходів безпеки, аніж до покарання. А.В. Савченко зазначає, що заходи виправлення та безпеки є ефективним засобом захисту суспільства і призначаються для досягнення мети ресоціалізації та нейтралізації реалізувати функцію профілактики злочинів та правопорушень, здійснити неординарний вплив на злочинців і потенційно деструктивних елементів на підставі визначених законодавством механізмів [20, с. 293].

Слід також відмітити, що опублікування вироку як кримінально-правовий захід не можна ототожнювати з його оприлюдненням на офіційному веб-порталі судової влади. Згідно до Закону України «Про доступ до судових рішень» від 22 грудня 2005 року № 3262-IV, кожен має право на доступ до судових рішень; і таке оприлюднення здійснюється для забезпечення прозорості роботи судової системи та однакового застосування закону. Однак у текстах судових рішень, що відкриті для загального доступу

через оприлюднення на офіційному веб-порталі судової влади або офіційне опублікування, не можуть бути розголошені відомості, що дають можливість ідентифікувати фізичну особу [187, с. 293].

Висновки. Враховуючи вищевикладене, актуальним з точки зору забезпечення особистої безпеки людей є інформування оточуючих щодо можливої небезпеки, яка виходить від особи, яка відбувала покарання за тяжкий або особливо тяжкий насильницький злочин. Переважна більшість засуджених після звільнення надані самі собі, і фактичний контроль за ними зводиться до реєстрації за місцем проживання. Хоча існують приклади країн, де поведінка злочинця, що вчинив тяжкий насильницький злочин, відслідковується на протязі певного часу. Наприклад, в США такий реєстр дозволяє у відкритому доступі ознайомитися з наявністю педофілів в певній місцевості. Це положення дозволяє суспільству отримувати інформацію про засуджених на сексуальному ґрунті, щоб громадяни самостійно могли захистити себе і дітей від посягань.

Перспективним у попередженні злочинності вбачається застосування в якості кримінально-правового заходу, відмінного від покарання, опублікування вироку. Опублікування вироку суду має здійснюватися у встановлений судом строк за власний кошт засудженої особи через визначені судом загальнонаціональні чи місцеві (за місцем вчинення злочину і/або за місцем винесення вироку) періодичні видання. Опублікування вироку суду має застосовуватися у випадках засудження особи за тяжкий чи особливо тяжкий умисний насильницький злочин, якщо особа раніше вже була засуджена за умисний злочин (насильницький рецидив), а також в інших випадках, якщо зміст вироку має бути повідомлений широкому колу осіб. Не може бути застосований опублікування вироку у випадках, якщо це суперечить інтересам таємниці, захищеної чинним законодавством.

Література:

1. Павлухин А.Н., Кулешова Н.Н., Южанин В.Е. и др. Дополнительные виды наказаний: уголовно-правовой и уголовно-исполнительный аспекты: Монография / Под ред. А.Н. Павлухина. – М.: ЮНИТИ-ДАНА: Закон и право, 2007. – 190 с.
2. Судова статистика / Офіційний веб-сайт Верховного Суду України [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu>
3. Прощаючись з волею, вбив семирічну дівчинку // Рівне Вечірне. - №40. - 2010 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.rivnepost.rv.ua/showarticle.php?art=024330>
4. Терещенко М. На Кіровоградщині 28-річний рецидивіст вбив 11-річну дівчинку [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.kirovograd.co.ua/publications/article/3774--28-11>
5. У Дніпропетровській області рецидивіст згвалтував та вбив дівчинку [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://ntn.ua/uk/news/murders/2012/10/31/9184>
6. Васьковська В.П. Право людини на безпеку та конституційно-правовий механізм його забезпечення: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.02 / Інститут законодавства Верховної Ради України. – К., 2006. – 20 с.
7. Кримінально-процесуальний кодекс України від 28.12.60 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1961. – № 2. – Ст. 15.
8. Уголовный кодекс Республики Сан-Марино / Науч. ред., вступ. статья С.В. Максимова/ Пер. с итал. В.Г. Максимова. – СПб.: «Юридический центр Пресс», 2002. – 253 с.
9. Уголовный кодекс Швейцарии / Науч. ред. и пер. с нем. А.В. Серебрянниковой. – СПб.: «Юридический центр Пресс», 2002. – 350 с.
10. Уголовный кодекс Франции / Науч. ред. Л.В. Головки, Н.Е. Крылова/ Пер. с фр. Н.Е. Крыловой. – СПб.: «Юридический центр Пресс», 2002. – 650 с.
11. Уголовный кодекс Голландии / Науч. ред. Б.В. Волженкин / Пер. с англ. И.В. Мироновой; вступ.ст. М. Грунхаузен. – 2-е изд. – СПб.: «Юридический центр Пресс», 2001. – 510 с.
12. Уголовный кодекс Республики Польша / Науч. ред. А.И. Лукашов, Н.Ф. Кузнецова / Пер. с польск. Э.А. Саркисовой. – СПб.: «Юридический центр Пресс», 2001. – 234 с.
13. Sexually violent persons Act, 1997- [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.azcorrections.gov/FACTSHEETS/FactSheet98-05.htm>.
14. Crimes against children and sexually violent offender registration Act, 1997 - [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.washingtonwatchdog.org/documents/usc/ttl42/ch136/subchVI/sec14071.html>.
15. Козочкин И.Д. Меры безопасности по уголовному праву США /И.Д. Козочкин// Право и политика. – № 6. – 2000. – С. 7-14.
16. Robinson Paul H. Would you convict?: Seventeen cases that challenged the law. – New York; London: New York university press, cop.1999. – 329 p.
17. Малиновский А.А. Сравнительное правоведение в сфере уголовного права / А.А. Малиновский. – Москва: Международные отношения, 2002. – 371 с.
18. Гриневский Р.Г. Уголовно-правовая оценка обмана в сфере продажи товаров, выполнения работ и оказания услуг: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08 / Р.Г. Гриневский. – Москва, 2010. – 26 с.
19. Хавронюк М.І. Кримінальне законодавство України та інших держав континентальної Європи: порівняльний аналіз, проблеми гармонізації: Монографія / М.І. Хавронюк. – К.: Юрисконсульт. – 2006. – 1048 с.
20. Савченко А.В. Кримінальне законодавство України та федеральне кримінальне законодавство Сполучених Штатів Америки: комплексне порівняльно-правове дослідження: Монографія /А.В. Савченко. – К.: КНТ, 2007. – 596 с.
21. Про доступ до судових рішень: Закон України від 22 грудня 2005 року № 3262-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 15. – стаття 128

Горбачева И. М. Предупреждение совершения преступлений путем опубликования приговора

Аннотация. Статья посвящена вопросам возможности предупреждения совершения новых преступлений лицами, ранее осужденными за совершение тяжких и особо тяжких умышленных насильственных преступлений, путем опубликования приговора. Это дает возможность окружающим знать о наличии потенциальной опасности, исходящей от такого лица, и предпринять меры для обеспечения личной безопасности.

Ключевые слова: опубликование приговора, меры безопасности, наказание, превенция, стигматизация, закон Меган.

Gorbachova I. The prevention of commission of crimes by sentence publication

Summary. Article is devoted to questions of the prevention of commission of new crimes by the persons previously convicted of a serious intentional crimes of violence, through the sentence publication. It gives the chance to people know about a potential danger emanating from such person, and to take measures to ensure personal safety.

Key words: publication of a sentence, security measure, punishment, prevention, stigmatization, Megan's law.